NZK

Παιδικές Ιστορίες Τρόμου

Παιδικές Ιστορίες Τρόμου

Νικόλαος Ζ. Κράλμος

Published by NZK, 2025.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

First edition. July 2, 2025.

Written by Νικόλαος Ζ. Κράλμος.

Εξώφυλλο:

Νόρα

Γραμματοσειρές εξωφύλλου:

Crimson (Sebastian Kosch)

Pecita (Philippe Cochy)

Η αρπαγή του Δίγγου

Ο άνεμος σφυρίζει δυνατά στ' αυτιά του νεογέννητου Δίγγου και του κλείνει με βία τα μάτια. Δεν του αρέσει καθόλου, τον πονάει στο πρόσωπο και τον τρομάζει. Ο κόσμος λείπει γύρω του. Λείπει το γάλα από το στήθος της μαμάς, που το είχε πάντα αμέσως, ακόμα κι όταν έκλαιγε λιγότερο από τώρα. Λείπει η φωνή της μαμάς, που ήταν συνεχώς δίπλα του και τον καθησύχαζε όταν φοβόταν. Και, περισσότερο απ' όλα, λείπει η αγκαλιά της μαμάς, η συνεχής παρουσία της γύρω του.

Μπορεί η μαμά να μην ήταν πια εκεί, αλλά ήταν εκεί η Αετίνα, που πετούσε κοντά στην πλαγιά του βουνού. Είχε μόλις χάσει από τα μάτια της ένα μεγάλο, χοντρό ποντίκι που 'χε κρυφτεί ανάμεσα στα βράχια, κι έψαχνε να το ξαναβρεί. Στις τελευταίες μέρες δυσκολευόταν να εντοπίσει φαγητό για να μικρά της. Τα φίδια είχαν χωθεί στις τρύπες τους και κοιμόντουσαν. Τα μικρότερα πουλιά είχαν κρυφτεί στις κουφάλες των δέντρων και περίμεναν την Αετίνα να φύγει για να ξαναβγούν.

Ο Δίγγος σταμάτησε το κλάμα του για λίγο. Για μία μόνο στιγμή, όταν ο άνεμος σταμάτησε να τον πονάει κι όλα μαύρισαν. Αμέσως άρχισε να τον πονάει κάτι άλλο. Μια αγκαλιά άσχημη, κακή, κοφτερή και κρύα. Κι έτσι ξανάβαλε τα κλάματα, πιο δυνατά κι απελπισμένα από πριν. Πνιγόταν από αίμα που 'χε γεμίσει το στόμα του, μα το κλάμα του ήταν αδιάκοπο.

Αντί για το χαμένο ποντίκι, η Αετίνα είδε κάτι μεγαλύτερο να πέφτει από ψηλά και να σκάει δυνατά πάνω στις σκληρές πέτρες. Τέτοια ζώα ήταν τ' αγαπημένα της! Εκείνα που ακόμα δεν είχαν μάθει να πετούν ή να περπατούν κι έπεφταν μακριά από τη φωλιά τους, πάνω στα κοφτερά βράχια της πλαγιάς. Συχνά δεν χρειαζόταν ούτε να τα σκοτώσει, καθώς αυτό το κανόνιζε η άγρια πτώση. Εκείνο το ζώο, πάντως, ήταν ακόμη ζωντανό. Ήταν, μάλιστα, το μεγαλύτερο ζώο που είχε δει ποτέ να πέφτει στα βράχια. Κι έκανε τέτοια φασαρία με το ουρλιαχτό του, που η Αετίνα θα μπορούσε να το ακούσει ακόμα κι αν κοιμόταν μακριά, στη φωλιά με τα μικρά της.

Μέσα απ' την κρύα και άγρια αγκαλιά των βράχων, ο Δίγγος άκουσε μια αλλόκοτη, ξένη φωνή να πλησιάζει. Η Αετίνα κοντοστάθηκε για μια

στιγμή. Δεν είχε ξαναδεί τέτοιο ζώο. Αναρωτήθηκε αν τρώγεται. Πλησίασε κι αποφάσισε να δράσει γρήγορα, πριν ανακαλύψει αν η μαμά του ζώου ήταν εκεί κοντά και το έψαχνε. Είχε αποδυναμωθεί αρκετά από την αφαγία στις τελευταίες μέρες κι ένιωθε πως δεν θα είχε τη δύναμη να αναμετρηθεί μαζί της. Άνοιξε τα μακρυά της νύχια κι άρπαξε το ζωάκι από το κεφάλι. Το ουρλιαχτό του χειροτέρεψε, αλλά η Αετίνα ήξερε πώς να κλείνει το στόμα στα θηράματά της. Έσφιξε δυνατά τα νύχια της γύρω από το κεφάλι του μικρού ζώου, ώσπου εκείνα τρύπησαν τα μάτια του και χώθηκαν μέσα στον εγκέφαλο. Το κεφαλάκι του ήταν πολύ μαλακό. Ακόμα και το κρανίο ζουλιόταν με ευκολία. Ωραία. Μαλακή τροφή. Πιο εύπεπτη για τα μικρά της. Κρατώντας καλά στα νύχια το σιωπηλό ψοφίμι, χτύπησε τα φτερά της και ξανασηκώθηκε στον ουρανό.

Ακούγοντας το δυνατό φτερούγισμα, το ποντίκι που είχε κρυφτεί λίγο παραπέρα βγήκε και κρυφοκοίταξε το μεγάλο πουλί που απομακρύνονταν. Αμέσως έτρεξε να βρει το ποταμάκι, χαμηλότερα στην πλαγιά του βουνού, για να ξεδιψάσει. Ένα αηδονάκι ξετρύπωσε από την κρυψώνα του και δειλά-δειλά ξανάπιασε το τραγούδι που ‘χε διακόψει απότομα όταν είχε εισβάλλει στην περιοχή η Αετίνα. Δεν πήρε πολλή ώρα ώσπου να το συνοδεύσουν κι άλλα αηδόνια με το κελαϊδισμα τους. Το τραγούδι των πουλιών έφτασε ως το ποταμάκι κι έδωσε σήμα στα βατραχάκια, που είχαν κολλήσει στο βυθό για να γλιτώσουν από το τεράστιο αρπακτικό και βγήκαν κι εκείνα στην επιφάνεια, κρώζοντας.

Ένα όμορφο, ειρηνικό σκοτάδι κατέβαινε από τον ουρανό κι έστρωνε τη δροσερή, ήσυχη παρουσία του στην περιοχή. Το φεγγάρι ήταν διακριτικό. Έριχνε απλώς μια μισόκλειστη ματιά στον κόσμο, κρυμμένο πίσω από αραχνοϋφαντα αργοκίνητα σύννεφα. Αρκετά πιο μακριά, στο δάσος, το χαλαρό θρόισμα των φύλλων αγκάλιαζε τις ψιλές φωνούλες από τέσσερα πολύ μικρά αετόπουλα που ζητούσαν κι άλλο φαγητό, καθώς τα τάιζε η μαμά τους.

Τα παιχνίδια του Μαρρή

Πέρα από την ομίχλη και τις πόλεις, μακριά, ψηλά στο βουνό ζούσε μια οικογένεια. Ο παππούς είχε επίτηδες χτίσει το σπίτι στο βουνό, για να βρίσκεται μακριά από τον κόσμο, τον οποίο φοβόταν πολύ από τότε που επέστρεψε από τον πόλεμο. Προτιμούσε να ζήσει μόνος με τη γιαγιά ανάμεσα στα δέντρα και τις φωνές των ζώων. Και, πράγματι, έτσι ζήσανε, για πολλά-πολλά χρόνια. Το παιδί τους γεννήθηκε, μεγάλωσε και παντρεύτηκε στο σπίτι στο βουνό και στο ίδιο σπίτι γεννήθηκε και το εγγόνι τους, ο Λουδής.

Κι αν τα παιχνίδια ήταν περιορισμένα σ' εκείνο το μέρος, ο μικρός Λουδής έφτιαχνε δικά του. Κάρφωνε σανίδες στους κορμούς των δέντρων για να φτιάξει σκαλιά και ν' ανέβει στις κορφές, αλλά δεν τις έφτανε ποτέ κι όλο κατέληγε να μαλώνει με τα πουλιά που τον τσιμπούσαν και με τους σκίουρους που του πετούσαν τσόφλια. Έσκαβε τρύπες και σήραγγες στην αυλή και περιπλανιόταν και κρύβονταν μέσα για ώρα, τρομάζοντας τους δικούς του που τον έψαχναν με την ψυχή στο στόμα.

Όταν δεν έπαιζε, ο μικρός Λουδής χαλάρωνε στην αιώρα. Ο παππούς την είχε ράψει με χοντρό πανί, να μην σκίζεται, και την είχε δέσει σε δυο γερά πλατάνια, όχι κοντά αλλά ούτε και πολύ μακριά από τον γκρεμό, ώστε να φαίνεται καθαρά ο ουρανός κι εκεί ο Λουδής ξάπλωνε και χάζευε τον ήλιο ν' ανεβαίνει στην αυγή και να σβήνει καθώς νύχτωνε. Συχνά τον έπαιρνε ο ύπνος στην αιώρα κι οι γονείς του τον σηκώναν προσεκτικά στα χέρια και τον πήγαιναν μέσα, να κοιμηθεί στο κρεββάτι του σκεπασμένος για να μην κρυώσει. Και πριν ξυπνήσουν οι μεγάλοι, στο χάραμα, ο Λουδής είχε ήδη σηκωθεί και λερωθεί στην αυλή από καινούρια παιχνίδια.

Όταν ο παππούς και η γιαγιά άρχισαν να κοιμούνται συνέχεια, ο Λουδής έπαιζε πάνω στις πέτρες που τους είχαν κλείσει η μαμά κι ο μπαμπάς. Οι ίδιοι το αποκαλούσαν *'τάφος'* ή *'τάχος'*, ο Λουδής δεν μπορούσε να το θυμηθεί σωστά κι έτσι έλεγε απλά 'πέτρες'. Τις σκούπιζε να μην έχουν χώματα, όπως του είχαν μάθει οι γονείς του και πότιζε τα λουλούδια που είχαν ξεφυτρώσει τριγύρω. Τους άφηνε φρούτα και λαχανικά ανάμεσα στα λουλούδια. Αυτό

δεν του το 'μάθαν οι γονείς, αλλά πώς αλλιώς θα φάνε ο παππούς κι η γιαγιά αφού κοιμούνται συνέχεια;

Ένα μεσημέρι που ο μικρός Λουδής χώνονταν ξανά στα χώματα και έσκαβε νέες σήραγγες στην αυλή, βρήκε ένα σκουλήκι που δεν είχε ξαναδεί. Το έπιασε, εκείνο τον τσίμπησε και ο Λουδής πήγε να κοιμηθεί με τον παππού και τη γιαγιά. Κι ώσπου να τον ψάξουν και να τον βρούνε μέσα στην τρύπα η μαμά κι ο μπαμπάς, είχε πια νυχτώσει. Δεν τον κλείσανε, όμως, μέσα στις πέτρες, μαζί με τον παππού και τη γιαγιά. Η μαμά δεν τον άφηνε από την αγκαλιά της. Τον κράτησε σφιχτά, πολύ σφιχτά, για να μην τρομάξει από τις φωνές και τα κλάματα και για να μην φοβηθεί το μεγάλο ύψος, διότι η μαμά περπάτησε πέρα από την αιώρα και πέρα από τον γκρεμό, ώσπου πάτησε στο κενό και χάθηκε, βαθιά κάτω στην ομίχλη του βουνού.

Όσο κι αν έψαξε ο μπαμπάς να τους βρει, δεν τα κατάφερε. Τα μάτια του ήταν συνεχώς θολά και το μυαλό του χαμένο. Ξημέρωνε, νύχτωνε, ξαναξημέρωνε και δεν ήξερε πια αν βρισκόταν στο σωστό σημείο του βουνού ή αν είχε χαθεί. Και θα πρέπει να είχε περάσει αρκετές μέρες ψάχνοντας, διότι είχε κουραστεί πολύ και είχε πια χάσει τη φωνή του και διψούσε, πεινούσε και ζαλίζονταν. Κι όπως είχε ξαπλώσει μέσα στην ομίχλη με κλειστά τα μάτια περιμένοντας το τέλος, κάτι γαύγισε από μακριά.

Με όση δύναμη του είχε απομείνει, ο μπαμπάς σηκώθηκε κι έψαξε να βρει από πού ερχόταν το γαύγισμα. Και ξαφνιάστηκε όταν είδε πως ερχόταν από την αυλή του, όταν είδε ένα σκύλο να ξαπλώνει κάτω από την αιώρα. Ο σκύλος αμέσως τον αναγνώρισε, κούνησε χαρούμενα την ουρά του και χοροπήδησε γύρω του με τη γλώσσα έξω. Ο μπαμπάς κάθισε στο χώμα, αγκάλιασε το σκύλο κι έκλαψε μέχρι που λιποθύμησε.

Στις επόμενες ημέρες ο μπαμπάς δεν μιλούσε, ούτε έκανε τίποτα άλλο, παρά μόνο φρόντιζε και παρακολουθούσε το σκύλο. Τον τάισε, τον καθάρισε από τα χώματα και τον χτένισε καλά, για να νιώθει άνετα. Τα βράδια κάθονταν στο χώμα, τον αγκάλιαζε κι έκλαιγε μέχρι να τον πάρει ο ύπνος. Ώσπου ένα βράδυ τον έβαλε να κοιμηθεί στο κρεββάτι του παιδιού και τον σκέπασε να μη κρυώσει. Το πρωί που ξύπνησε, από συνήθεια πήγε στο δωμάτιο να τον ξυπνήσει, αλλά συνειδητοποίησε πως δεν γνώριζε το όνομα

του ζώου για να το καλέσει. Στάθηκε και κοίταξε το σκύλο, που ακόμα κοιμόταν σκεπασμένος.

"Μαρρής" μονολόγησε ο μπαμπάς κι ο σκύλος ξύπνησε, τον κοίταξε και κούνησε χαρούμενα την ουρά του, χτυπώντας τα σκεπάσματα. *'Μαρρής'* ήταν το όνομα που έλεγε ο μικρός ότι θα έδινε στο σκυλάκι του, αν είχε ποτέ.

Με τον καιρό, ο μπαμπάς έμαθε να παίζει, να τρώει και να κοιμάται με τον Μαρρή χωρίς να κλαίει. Κι ο Μαρρής έμαθε να παίζει στην αυλή, να χώνεται στις σήραγγες και να βρίσκει τυφλοπόντικες. Προσπαθούσε να σκαρφαλώσει στις σανίδες που ήταν καρφωμένες στα δέντρα, αλλά οι σκίουροι και τα πουλιά δεν τον άφηναν κι εκείνος τα γαύγιζε για να τα διώξει. Κι όποτε κουράζονταν, πήγαινε και κουλουριαζόταν κάτω από την αιώρα και κοιμόταν. Καμιά φορά, μάλιστα, παρακολουθούσε τον ήλιο να σηκώνεται στον ουρανό τα πρωινά και να χάνεται στο σκοτάδι ενώ βράδιαζε. Μόνο σ' ένα μέρος δεν πλησίαζε ο Μαρρής. Στις πέτρες που ήταν κλεισμένοι ο παππούς και η γιαγιά.

Χρόνια μετά, ο μπαμπάς πήρε τον Μαρρή και κατέβηκαν απ' το βουνό. Φτάσανε στην πόλη και για πρώτη τους φορά άκουσαν τους θορύβους της και παρασύρθηκαν από τους ρυθμούς της. Έτσι, ο μπαμπάς έμαθε να κλειδώνει τις μνήμες του βουνού όταν ήταν ανάγκη και στην πόλη βρήκε καινούριο σπίτι, καινούρια μαμά και μαζί της έκανε ένα καινούριο παιδί και ζήσανε όλοι μαζί με τον Μαρρή στην πόλη.

Ενθουσιασμένος από τα καινούρια πράγματα ο Μαρρής, δεν χόρταινε να βγαίνει βόλτες με το μπαμπά και να παίζει στα πάρκα με τα άλλα σκυλιά και στις αλάνες με τα άλλα παιδάκια. Έμαθε να κυνηγάει τις γάτες, αλλά τον κυνηγούσαν κι εκείνες. Όταν ο μπαμπάς γέρασε πολύ και δεν μπορούσε πια να τον βγάζει βόλτες, ο Μαρρής έβγαινε με το παιδί, που είχε πια μεγαλώσει και είχε τα δικά του παιδιά. *'Θείο Μαρρή'* τον αποκαλούσαν τα μικρά και παίζανε στην αυλή, κάνοντας ότι τον κυνηγούσαν γύρω από τη γούρνα γελώντας, κι εκείνος έτρεχε καταχαρούμενος και κουρασμένος με τη γλώσσα να κρέμεται.

Ένα μεσημέρι που κανείς δεν έβγαινε έξω για να παίξει μαζί του, ο Μαρρής μπήκε στο σπίτι για να δει τί γίνονταν και τους βρήκε όλους

μαζεμένους στο σαλόνι, στον καναπέ, να μιλάνε γρήγορα γύρω από το μπαμπά. Μετά, όμως, σταμάτησαν και μείναν σιωπηλοί κι ο Μαρρής δεν πρόλαβε να καταλάβει τί συνέβαινε διότι τα παιδιά τον πήραν αγκαλιά και κλείστηκαν στο δωμάτιό τους κι έκαναν φωνές που ο Μαρρής τις θυμόταν από παλιά, από το μπαμπά στο βουνό, αλλά δεν ήξερε τί σήμαιναν.

Μερικά χρόνια μετά, ο Μαρρής μετακόμισε σε άλλη πόλη, πιο μεγάλη, κι έπαιζε με πολλά σκυλιά σε μεγαλύτερα πάρκα, αλλά δεν βρήκε παιδάκια να παίξει επειδή δεν βρήκε αλάνες. Έπαιζε, όμως, με τα παιδιά της οικογένειάς του, που τώρα ήταν πολλά και τα περισσότερα ήταν ακόμα πολύ μικρά και δεν κουράζονταν ποτέ να παίζουν μαζί του. Ήταν εντυπωσιασμένος με το πόσο γρήγορα μεγάλωναν τα παιδιά και πόσο γρήγορα έκαναν μετά τα δικά τους παιδιά. Δεν μπορούσε, όμως, να καταλάβει γιατί δεν μπορούσε να τα βρει όταν μεγάλωναν πολύ. Κάθε τόσο, κάποιος τον έπαιρνε στην άκρη ή τον έκλεινε σε κάποιο δωμάτιο ή σε κάποια αυλή και όταν επέστρεφε, δεν μπορούσε να ξαναβρεί τους μεγαλύτερους. Και, κάθε λίγο καιρό, τα καινούρια παιδιά τού αλλάζανε το όνομα. Από *΄Θείος Μαρρής΄* έγινε *΄κύριος Μαρρής΄* και ύστερα τού το κάνανε *΄κυρ-Μαρρής΄*. Κι όλο άλλαζε σπίτια και πόλεις. Μερικές φορές μετακόμιζαν σε χωριά με αυλές που θύμιζαν το σπίτι στο βουνό, αλλά σπάνια. Κι οι πόλεις με τα χρόνια έμοιαζαν όλο και μεγαλύτερες, με όλο και περισσότερο θόρυβο και ο Μαρρής λάτρευε το θόρυβο, διότι ο θόρυβος σήμαινε ότι κάτι συμβαίνει. Κι όταν κάτι συμβαίνει, ο Μαρρής βρίσκει ευκαιρία να φτιάχνει παιχνίδια.

Με τον καιρό, παρατήρησε ότι τα καινούρια παιδιά λιγόστευαν. Τα σκυλιά, όμως, γίνονταν όλο και περισσότερα κι έπαιζε όλη μέρα μαζί τους, γιατί τα παιδιά της οικογένειας τον έβγαζαν βόλτα στα πάρκα πολλές φορές τη μέρα. Και, μάλιστα, στις βόλτες του έβρισκε ολόκληρες περιοχές με σπίτια, που όμως ήταν παρατημένα και ζούσαν εκεί πλέον μόνο σκυλιά και άλλα ζώα και το ίδιο είδε και στις επόμενες πόλεις όπου μετακόμισαν. Και τα παιδιά της οικογένειάς του, όλο και λιγόστευαν.

Ώσπου έμεινε ο Μαρρής στο τέλος μόνος μαζί με ένα παιδί, που τον αποκαλούσε *΄γερο-Μαρρή΄* αλλά κι εκείνο ήταν πια πολύ μεγάλο και δυσκολευόταν να τον βγάζει βόλτα, αλλά τον άφηνε κάθε μέρα να φεύγει

μόνος του από το σπίτι και να βγαίνει για όσο ήθελε, όπου ήθελε. Άλλωστε, η κυκλοφορία των οχημάτων ήταν πια πολύ αραιή και παντού υπήρχαν άλλα ζώα για να παίξει. Επέστρεφε στο σπίτι κουρασμένος, αλλά χορτάτος από παιχνίδι και ξάπλωνε στο κρεββάτι δίπλα στο παιδί, που κοιμόταν όλο και περισσότερο όσο περνούσαν οι μέρες. Ένα μεσημέρι ξύπνησε ξαφνιασμένος, διότι διάφορα άτομα είχαν μαζευτεί στο σπίτι και μιλούσαν γρήγορα και δυνατά και βάλανε βιαστικά το παιδί σε ένα κρεββάτι και το κρεββάτι σε ένα μεγάλο αυτοκίνητο και φύγανε. Μάταια περίμενε ο καημένος ο Μαρρής, για χρόνια, το παιδί να επιστρέψει. Κανείς δεν πλησίασε ξανά το σπίτι, παρά μόνο τα ζώα. Δεν τον πείραζε να παίζει με τα ζώα, αλλά ήθελε να ξαναπαίξει και με παιδάκια. Έψαξε και ξανάψαξε, αλλά δεν τα βρήκε πουθενά στην πόλη. Πήγε πίσω, στην προηγούμενη πόλη όπου είχε ζήσει, αλλά ούτε κι εκεί βρήκε παιδιά. Συνέχισε να ψάχνει στα παλιά του μέρη, αλλά παντού έβρισκε μόνο ζώα. Έπαιζε μαζί τους, έμενε κοντά τους για λίγο καιρό και μετά συνέχιζε το δρόμο του για την επόμενη περιοχή. Ώσπου κατάλαβε ότι δεν υπήρχαν πια παιδιά, πουθενά στον κόσμο.

Ανήσυχος, αποφάσισε να πάρει το δρόμο της επιστροφής. Πέρασε απ' όλες τις πόλεις και τα χωριά όπου έζησε με την οικογένειά του, ώσπου τελικά έπιασε τη μεγάλη ανηφόρα που οδηγούσε πίσω στο βουνό. Φτάνοντας στο σπίτι, έψαξε έξω, μέσα, γύρω από το σπίτι, μα δεν βρήκε κανέναν. Κουρασμένος ξάπλωσε κάτω από την αιώρα, που ακόμα άντεχε κι ας ήταν γεμάτη φύλλα και χώματα και αποκοιμήθηκε παρακολουθώντας τον ήλιο που έσβηνε στον ορίζοντα. Το πρωί, όταν ξύπνησε, έτρεξε στην αυλή να παίξει και χώθηκε στις σήραγγες. Δεν είχαν μείνει πολλές, τα χώματα είχαν κάτσει και σχεδόν όλες ήταν βουλωμένες. Σε μία από τις τρύπες ο Μαρρής βρήκε ένα σκουλήκι που τον τρόμαξε. Του γαύγισε δυνατά και γρήγορα απομακρύνθηκε. Και πάλι δεν πλησίασε τις πέτρες όπου ήταν κλεισμένοι ο παππούς και η γιαγιά, διότι ο Μαρρής δεν πρόλαβε ποτέ του να γνωρίσει το θάνατο και δεν είχε μάθει ότι καθετί ζωντανό πεθαίνει.

Δεν έπαιξε για πολύ καιρό στο βουνό. Έχοντας μείνει πια μόνος, περνούσε το χρόνο του κουλουριασμένος κάτω από την αιώρα, παρακολουθώντας τους κύκλους του ήλιου. Κάπου-κάπου αναστέναζε,

έκλεινε τα μάτια του και κοιμόταν. Ένα λουλουδάκι είχε φυτρώσει δίπλα του και ο Μαρρής όταν ξυπνούσε το μύριζε. Κι ύστερα, κι άλλο λουλούδι. Κι άλλο, κι άλλο. Δυο λουλούδια, όταν τα μύρισε, του θυμίσανε τον παππού και τη γιαγιά. Δύο άλλα, τη μαμά και το μπαμπά. Μερικά λουλούδια του θύμισαν τα παιδιά που παίζανε μαζί του, όταν έφυγε από το βουνό. Δεν σηκωνόταν πια από τη θέση του. Απλώς ξυπνούσε, μύριζε τα λουλούδια, έβλεπε τον ήλιο και ξανακοιμόταν. Κοιμόταν όλο και περισσότερο κι όσο κοιμόταν, τόσο φυτρώναν λουλούδια, όχι μόνο γύρω του αλλά και πάνω του, στην ουρά, στο κεφάλι, στην κοιλιά.

Τα λουλούδια έγιναν πολλά, ένα για κάθε πρόσωπο και ζώο που γνώρισε ο Μαρρής σε όλα του τα χρόνια. Μεγάλωσαν και θέριεψαν κι απλωθήκαν στην αυλή και γέμισαν τις τρύπες και τις σήραγγες. Λίγα λουλουδάκια κατάφεραν και σκαρφαλώσαν στις σανίδες των δέντρων και φτάσανε στις κορφές. Χιλιάδες μέλισσες και πεταλούδες και όλα τα έντομα που αγαπούν τα λουλούδια κατέφτασαν στο βουνό. Τα λουλούδια κάλυψαν τους τοίχους του σπιτιού ώσπου δεν φαινόταν πια τίποτα φτιαχτό. Και ο Μαρρής, κάπου-κάπου ξυπνούσε και τα μύριζε, κουλουριασμένος κάτω από την αιώρα. Κι ύστερα προσπαθούσε να βρει τον ήλιο, που δεν φαινόταν πια καθαρά από τα πολλά λουλούδια. Κι έπειτα, ξανακοιμόταν. Στο τέλος, τα λουλούδια έγιναν τόσα, που ακόμα κι ο Μαρρής δεν φαινόταν πια ανάμεσά τους. Πάντως, κάτω από την αιώρα υπάρχει πάντα ένα μικρό βουναλάκι γεμάτο λουλούδια, που τεντώνουν κάθε τόσο τα κοτσάνια τους, πότε από 'δω και πότε από 'κει, ακολουθώντας τον ήλιο από την αυγή ως τη νύχτα.

Ειρήνη

Στη γειτονιά της Ειρήνης δεν συμβαίνουν μεγάλες αλλαγές. Οι περισσότεροι κάτοικοι, άλλωστε, είναι γέροι κι έχουν φτιάξει από καιρό τις συνήθειές τους. Δέκα χρόνια τώρα, η Ειρήνη μπαινοβγαίνει στο ίδιο μπαλκόνι, μυρίζει την ίδια λεμονιά στη γλάστρα, χώνεται μέσα στα ίδια κάγκελα, εξετάζει τα ζωγραφιστά αηδόνια στην ίδια καφετιά τέντα, ακούει και κοιτάζει τους ίδιους γείτονες και ατενίζει τον ίδιο ουρανό. Ύστερα κάθεται στην ίδια πολυθρόνα, την οποία από καιρό έχει γεμίσει με τρίχες, σάλια και σκισίματα και γλύφεται με τον ίδιο τρόπο στα ίδια σημεία.

Στις πρώτες της μέρες στο σπίτι έπαιζε με τη λεμονιά και τη χαλούσε. Το κοριτσάκι της οικογένειας, όμως, της έμαθε να μην τρώει ούτε να σκίζει τα φύλλα, αλλά απλώς να τα μυρίζει. Χρειάστηκε πολύς καιρός και μεγάλη υπομονή, και η μικρή είχε στη διάθεσή της και τα δύο. Κατέληξε, λοιπόν, η Ειρήνη, απλώς να πλησιάζει προσεκτικά τα νεαρά λεμονάκια όταν ξεπετάγονταν από τα κοτσανάκια τους και να τα μυρίζει δίχως να τα νυχιάζει.

Η Ειρήνη συμπαθεί τη γειτονιά της διότι είναι ήσυχη γειτονιά. Και, καθώς η υπόλοιπη οικογένεια βρίσκεται σε ταξίδι, έχει ησυχία μέσα κι έξω από το σπίτι. Κανείς δεν είναι εκεί για να τη σταματήσει, οπότε ξαπλώνει σε όποιο μαξιλάρι θέλει. Ανεβαίνει στον πάγκο της κουζίνας όποτε θέλει και γλύφει το νεροχύτη για όσο θέλει.

Βαριεστημένη και βουλιαγμένη στο χοντρό μαξιλάρι της πολυθρόνας, η Ειρήνη γλύφεται πάλι. Τίποτα το καινούριο. Γλυφόταν χθες, γλύφεται τώρα και θα ξαναγλυφτεί αύριο. Για την υπόλοιπη οικογένεια ίσως η καθημερινότητα της Ειρήνης να έμοιαζε ανυπόφορα μονότονη. Η ίδια, ωστόσο, δεν νοιάζεται. Όσο νοιάζεται η λεμονιά στη γλάστρα να αλλάξει την καθημερινότητά της, τόσο νοιάζεται κι η Ειρήνη.

Μακριά, στον ουρανό, πάντως, έχει ήδη συμβεί μια μεγάλη αλλαγή. Ένα αεροπλάνο μπήκε στο οπτικό πεδίο της Ειρήνης και η προσοχή της γρήγορα στράφηκε πάνω του. Δεν ξέρει τί είναι, αλλά ενδιαφέρθηκε διότι είναι κάτι μικρό που τρέχει. Έρχεται από ψηλά, από μακριά. Κατευθύνεται από πάνω

προς τα κάτω, αν και συνήθως τέτοια πράγματα κινούνται οριζόντια, κάτι που βέβαια δεν γνωρίζει η Ειρήνη.

Γλύφει ξανά το πατουσάκι της, αλλά το αεροπλάνο ξαναπαίρνει την προσοχή της, καθώς κατεβαίνει όλο και πιο γρήγορα από τον ουρανό, αφήνοντας πίσω του πυκνό μαύρο καπνό.

Η Ειρήνη γούρλωσε τα μάτια της κι ακολούθησε το σκάφος με το βλέμμα, όπως όταν παρακολουθεί κάποιο έντομο που ετοιμάζεται ν' αρπάξει στα νύχια της. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, το αεροπλάνο φεύγει από το οπτικό της πεδίο, κατεβαίνει πίσω από το βουνό στο βάθος, κι εκείνη επιστρέφει στο γλύψιμο και το καθάρισμα. Κλείνει τα μάτια και συνεχίζει να γλύφει το πατουσάκι της. Κάνει μια σύντομη παύση για να τεντώσει τ' αυτιά της όταν ακούγεται από μακριά ένας ήχος δυνατός και τρομακτικός, πρωτάκουστος στα δικά της αυτιά. Και μόλις ο ήχος χάθηκε, η Ειρήνη επέστρεψε στο γλύψιμο.

Μέσα στο αεροπλάνο, λίγο πριν ακουμπήσει το βουνό, η Μαρούλα σκεφτόταν ότι ευτυχώς που αφήσαν τη γάτα πίσω στο σπίτι και δεν θα πέσει μαζί τους. *"Τουλάχιστον η Ειρήνη θα ζήσει"* έλεγε μέσα της ξανά και ξανά.

Η άρνηση της Πέρσας

Ο Θάνατος διάλεξε ν' αρπάξει το μικρό αδελφάκι της Πέρσας. Το πιο μικρό, το πιο ισχνό και μικροκαμωμένο. Σαν έφτασε στο σπίτι τους πέρασε απ' την πόρτα, χωρίς να ρωτήσει, αφού έρχεται ακάλεστος. Μα η Πέρσα είχε ακούσει τους γονείς της που άκουσαν απ' τους γιατρούς και ήξερε από νωρίς. Πήρε το αδερφάκι της αγκαλιά και πήγε και το έκρυψε μεσ' στο δωμάτιό της. Μα ο Θάνατος βημάτισε και πέρασε την πόρτα και άπλωσε το χέρι του ν' αρπάξει το μικρό.

Τότε η Πέρσα όρμησε έξω από το παράθυρο, με το αδερφάκι το αδύναμο σφιγμένο από το χέρι. Τρέξαν στο δρόμο ώρα πολλή, ώσπου φτάσανε στην Εκκλησία και ζήτησε από τον παπά να τους κρύψει. Εκείνος χαμογέλασε θλιμμένα και απάντησε στην Πέρσα ότι ο Θάνατος μπαινοβγαίνει τακτικά στην εκκλησία και γνωρίζει όλες τις κρυψώνες και τα κατατόπια.

Τρομαγμένη η Πέρσα πήρε το αδερφάκι της και το πήγε στο βουνό. Σε ψηλές, ξερές πέτρες, όπου χτυπούσε δυνατά η κοφτερή βροχή και ούρλιαζαν θυμωμένες οι αστραπές. Όμως ακόμα κι εκεί, μέρες μετά, κοίταξε απ' τη βουνοκορφή κι είδε το Θάνατο ν' ανηφορίζει. Κι όσο αργά κι αν προχωρούσε, δεν ήταν αρκετά αργά.

Φύγαν, έτρεξαν, χτύπησαν, τρυπήθηκαν από αγκάθια και κλαδιά ξερά, και χώθηκαν σε δάσος πυκνό. Με όλα τα ζώα και τα φυτά, οι θόρυβοι της ζωής κάλυψαν τις δικές τους κι ο Θάνατος δεν ήξερε πού να πρωτοκοιτάξει. Έζησαν ήσυχα εκεί, μέρες και νύχτες πολλές. Μα ένα μέρος γεμάτο ζωή είναι γεμάτο θάνατο. Και καθώς έπαιρνε ζώα και φυτά, σαν έρχονταν η ώρα τους, ο Θάνατος τα ρώταγε και μάθαινε για τα δύο αδερφάκια, διότι τη μνήμη δεν την πειράζει, μα την αφήνει ζωντανή. Βρήκε την κρυψώνα τους και τα 'πιασε στον ύπνο. Και θα 'χε τελειώσει τη δουλειά του, αν η Πέρσα δεν είχε ξυπνήσει αμέσως μόλις ένιωσε ότι κάτι ασυνήθιστο υπήρχε στην ατμόσφαιρα. Μία στιγμή πριν ο Θάνατος αγγίξει το μικρό, εκείνη το έσυρε γρήγορα έξω από το δάσος με μόνο, πλέον, προορισμό την πλατιά μαύρη θάλασσα.

Στη θάλασσα κολύμπησαν μαζί με ένα κορμό δέντρου, επιπλέοντας για μέρες, μήνες, χρόνια. Παντού κρύο νερό, μαύρο νερό, το ίδιο νύχτα-μέρα. Κι από μακριά, ο Θάνατος, βαδίζοντας αργά πάνω στο νερό, δεν τους έφτανε ποτέ, μα και ποτέ δεν χάνονταν από τον ορίζοντα. Τα χρόνια περνούσαν, οι αιώνες περνούσαν, ώσπου άρχισε η ίδια η θάλασσα να πεθαίνει. Τα νερά της βάρυναν κι έγιναν πιο αργά και βρήκε ευκαιρία ο Θάνατος να φτάσει τα παιδιά.

Κι η Πέρσα δεν έβλεπε άλλο μέρος να κρύψει το αδερφάκι της, παρά μόνον μέσα της. Το τύλιξε με μια τελευταία, μεγάλη, γλυκιά αγκαλιά, το φίλησε στο μέτωπο και το 'σφιξε δυνατά. Και, μετά, το έφαγε. Όλα του τα κομμάτια, απ' τα μαλλιά ως τα κόκαλα, κατάπιε η Πέρσα γρήγορα, γιατί ο Θάνατος απείχε πια δυο βήματα.

Κι ως άπλωσε το χέρι του ν' αρπάξει το παιδάκι, ο Θάνατος έπιασε μονάχα το κενό. Κατάλαβε τί έγινε και στράφηκε στην Πέρσα, που έκλαιγε η δύστυχη γι' αυτό που είχε κάνει.

"Τον γλίτωσες προς το παρόν, μα σαν έρθει η δική σου ώρα θα φορτωθείς δυο πένθη, δυο θρήνους, δυο ζωές" έτριξε η φωνή του σαν άνοιξε το στόμα του.

Την άφησε και έφυγε κι η Πέρσα έμεινε πίσω, μόνη πάνω στον κορμό, στη θάλασσα που αργοπέθαινε. Παρέμεινε εκεί, στο σκοτεινό νερό, ήσυχη μα δίχως ειρήνη μέσα της. Το βάρος από το αδερφάκι της ήταν μεγάλο μέσα της κι η Πέρσα δεν έβρισκε τη δύναμη να κολυμπήσει για να επιστρέψει πίσω στον κόσμο.

Ο χρόνος προχωρούσε πλέον βαρύς, αργός. Πιο αργός κι από το Θάνατο. Είχε μπροστά της όλο το χρόνο του κόσμου, μα δεν είχε τη δύναμη να τον χρησιμοποιήσει. Έπλεε στα σκοτεινά νερά με το βάρος μέσα της ως μόνη συντροφιά. Δεν είχε πάρει τη χαρά που πίστευε όταν γλίτωνε το αδερφάκι της από το Θάνατο. Ήταν λες κι είχε πεθάνει εκείνη, αμίλητη και άπραγη μέσα στο σκοτάδι. Μέχρι που έκανε κάτι που δεν πίστευε ότι θα έκανε ποτέ: περίμενε το Θάνατο να έρθει να την πάρει. Να χαθεί το βάρος, να χαθεί η ίδια, να χαθούν τα πάντα. Ο χρόνος πέρναγε βαριά κι ο Θάνατος αργούσε. Και στους αιώνες ως να φανεί, η Πέρσα αναπολούσε τη ζωή που άφησε και τη ζωή που έχασε και τη ζωή ολούθε. Και προσευχήθηκε

με δάκρυα να μην είχε υπάρξει ποτέ, ούτε η δική της, ούτε οι άλλες, παντού στον κόσμο και για πάντα. Κι όταν ο Θάνατος ξαναφάνηκε για να την πάρει, όρμησε χαμογελαστή και τον αγκάλιασε.

για τα ζωάκια που χάσαμε:

γατούλι δίχως όνομα (2012-12-23)

Ερμής (2013-11-13)

Μελίνα (2017-09-30)

Φιφίκα (2024-09-24)

About the Author

Ξεκίνησα να γράφω την άνοιξη του 2002. Από πολύ παλιά, η Φαντασία είναι ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο καταλαβαίνω τον κόσμο. Γεννήθηκα, έζησα και πέθανα (ελπίζω) στις Σέρρες, αν και πραγματική μου πατρίδα είναι η φαντασία μου.

Πριν να ξεκινήσω το γράψιμο, μου άρεσε να σχεδιάζω κόμιξ, τα οποία μερικές φορές μοίραζα στους συμμαθητές μου στο γυμνάσιο και για τελευταία φορά στην πρώτη λυκείου, όταν έφαγα αρκετό δούλεμα ώστε να το κόψω! Το πτυχίο μου είναι στη Γεωπληροφορική-Τοπογραφία και το μεταπτυχιακό μου στην Εφαρμοσμένη Πληροφορική. Για λίγα φρικιαστικά χρόνια παρίστανα τον Τοπογράφο Μηχανικό και αργότερα δούλεψα ως Εκπαιδευτής-Σύμβουλος Πληροφορικής.

Όταν κυκλοφόρησα το πρώτο μου eBook, αντιλήφθηκα ότι ο κάθε βλάκας μπορεί να βγάλει eBook. Το γεγονός αυτό μου έδωσε ελπίδα για το μέλλον. 'Οταν κάποιος αγόρασε ένα eBook μου τρόμαξα τόσο, που μετά το έκανα διαθέσιμο δωρεάν. Οι ιστορίες μου είναι το πιο σοβαρό πράγμα που δημιούργησα ποτέ και όταν γράφω είναι από τις σπάνιες περιπτώσεις όπου λειτουργώ με σοβαρότητα. Εκτός από το παρόν βιογραφικό, φυσικά.

Νικόλαος Ζ. Κράλμος

Read more at https://nzk.bearblog.dev.